

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Difficultas II. Probatur intentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

illam ad poenitentiam, quam etiam dicere possent esse iustitiam rigorosè, casu quo possit esse creatura rigorosè Deo iustitialis.

DIFFICULTAS II.

Probat Intentum.

PROBATUR 1. Conclusio. Restaurando Argumentum commune, cuius meminit Ripalda & Lugo, illudque ex Zuniga proponit Ripalda. Iustitia servat illasum jus domini, quod à nobis lædi potest: nam si lædi non potest, dabitur affectus similis iustitiæ, non tamen verus iustitiæ actus, sicut in Angelo non est verus castitatis actus, quia non sunt in illo motus concupiscentiæ, quos castitas compefcit. An jus Dei non potest à nobis lædi: lædi enim non potest jus, quod impediri non potest usu rei pro arbitrio suo. Jus autem Dei in nostra opera impediri non potest, ne illis pro arbitrio utatur, siquidem nostræ voluntates magis sunt in potestate Dei, quam in nostra: potest enim ab illis, quem voluerit actum elicere.

RESPONDET 1. Lugo. Jus Dei posse aliquando à nobis lædi, scilicet exigente Deo ex dominio proprietatis, ut v. g. cum tali auxilio, actum amoris eliciamus, & nobis dissentientibus huic præcepto: tunc enim verè impedimus Deum ab illo actu, cum illo auxilio obtinendo.

CONTRA. Quia hoc ipsum negatur, habere scilicet. Deum jus proprietatis iustitialis, seu stando in medio termino allato, jus proprietatis, quod possit lædi à creatura: læditur quidem tunc ejus excellentia, vis mandativa, sed nego lædi dominium proprietatis.

RESPONDET 2. Rip. Ut lædatur jus domini, non requiritur impediri potestatem physicam obtinendi rem, sed usum potestatis moralis in actu secundo; impeditur autem hic usus, sicut impeditur usus jurisdictionis: eodem enim modo potest contraveniri arbitrio Domini obligantis, quo contravenitur arbitrio, ex obedientia prohibentis. Quod autem impedio ipsius potestatis moralis, sit injuria, illustrat: quia fœmina contrahit malitiam adulterii, quamvis maritus occultatus, crimen prospiciat, & ad experiendam fidem mulieris, vel eam castigandam non se prodat: impediturus crimen, si se proderet.

CONTRA. Tum quia. Non ostenditur, quod impediatur usus potestatis moralis, circa jus, quod lædi non possit, in quo tamen se fundat medius terminus argumenti. Tum quia. Argumentum illud à pari non convincit: Certè enim tunc non impeditur ab usu potestatis moralis maritus, nec ex eo est injuria, quasi impediat ab usu potestatis moralis, sed quia violatur jus, quod lædi potest. Tum quia, quod

adfertur de dominio jurisdictionis, verum est: quia supponitur jus illud lædi posse, assumit autem medius terminus argumenti, jus, quod lædi non possit. Imò idem medius terminus est pro nobis: quia jus jurisdictionis divinæ nunquam lædi potest, si illo Deus uti velit. Ergo, nec jus proprietatis lædi poterit, si eo Deus uti velit, si autem nolit uti, transeat, quod lædi possit, sed materialiter: quia evadit jam jus, quo Deus uti nolit hic & nunc, adeoque sine ratione formalis injuriæ. Et hæc pro medio termino communitè adhiberi solito.

PROBATUR 2. Deus jure suo, ut dictum supra, spoliare se non potest per propriam voluntatem. Ergo, nec per alienam spoliari poterit.

RESPONDETUR 1. Ex eo, quod aliquis alium jure spoliare non possit: non sequitur, quod illum injuriare non possit, quia fur non spoliatur Dominum jure ad rem, & tamen illum verè injuriat.

CONTRA. Injuria semper est læsio seu destructio juris, licet quia jus multiplex est, multiplex etiam sit ejus læsio. Unde fur licet non lædat jus ad rem legitimi possessoris, verè tamen lædit & aufert jus in re. Quo posito, redibit Argumentum factum.

RESPONDETUR 2. Ex eo, quod Deus non possit se spoliare suo jure; non sequitur, quod à creatura illo spoliari non possit: quia etiam maritus jure se ad uxorem spoliare non potest, & tamen ab adultero hoc jure spoliatur.

CONTRA. Quia negatur jure suo particulari non posse se spoliare maritum, licet adhuc tunc committatur adulterium. Sed quidquid sit de hoc, hoc ipso spoliatus, ut dicit Respondens, jure suo maritus caret illo jure, nullo autem jure, ex dictis supra, suo, carere potest Deus.

RESPONDETUR 3. Disparitatem esse: quia causa mali debet esse defectiva, adeoque creatura; & cum spoliare Deum jure suo sit malum, non poterit rejici in Deum, poterit in creaturâ.

CONTRA. Reditur ad Argumentum. Quamvis Deo ratio injuriæ sui ipsius tribui non possit, tamen nec creaturæ tribui potest, si Deus manet in jure suo expeditus, illudque amittere non possit. Sed Deus, ut probatum supra, debet semper ex vi suæ essentiae manere in dominio suo, & jure. Ergo non manet injuriatus.

PROBATUR 3. Tum quia. Si nihil repugnet, debemus Deo tribuere jus quam perfectissimum in res, in quas habet jus; perfectius autem est jus, quod est inviolabile, & hanc propositionem ostendit inductio: nam jus plebej, quia à pluribus etiam sine injuria adimi potest, minus est jure nobili, & jus nobile minus est jure regali: quia juri regali, titulo alti domini subordinatur, jus autem regale vel Reipubl. nulli alteri subordinatur. Quod ipsum in hoc resolvi potest: quia dominium omne est potestas, hinc

hinc jus inviolabile erit perfectius: quia perfectior potestas: est enim potestas ipsiusmet potestatis, & in ipsam potestas potestatem, consequenter est dominium domini, atque adeo, duplicato titulo dominium. Deinde: quia jus inamissibile trahit secum conjunctionem alius perfectionis simpliciter simplicis: nempe inamissibilitatis: conjunctio autem duarum perfectionum, nexum dicentium, non potest nisi augere perfectionem; sicut unum & unum, non potest facere nisi duo adferente uno & uno, ens & ens: & ab altera parte allata perfectione & perfectione, non potest esse nisi plus perfectionis, supposito quod dicant inter se nexum illarum perfectionum: si enim dicant nexum, dicent rationem perfectibilis & perfectivi, habebuntque se sicut aurum & gemma: nam perfectiones non nexa, non faciunt perfectius, sicut vinum, quando diluitur aqua, non est perfectius, perficitur autem jus perfectione inamissibilitatis. Tum quia. Si Deus injuriari posset, maxime injuriaretur actione peccaminosa, sed illa non injuriatur: quia si illa injuriaretur, vel ideo injuriaretur, quia creatura vellet, quantum est ex illa, laderetur jus illius: quamvis illud auferre non possit, vel ideo injuriaretur, quia etiam defacto jus illud auferre posset. Non primum, quia si creatura vellet, quantum est ex illa, auferre à Deo Sapientiam, Providentiam, Aseitatem, non hoc ipso illas perfectiones auferret. Ergo, etiam, quia creatura vellet laderetur jus Dei, non hoc ipso jam laderetur illud. Non secundum: quia jus Dei est perfectio Dei intrinseca, licet aliquid extrinsecum respiciens. Ergo, à Deo auferri non potest: quia nec aliarum perfectiones similes Dei v.g. omnipotentia providentia &c. auferri à Deo possunt.

Ex quo ulterius, *Colliges.* Cur honor Deo debetur auferri possit? est enim merè extrinsecum bonum Dei, non in ipso met Deo honorato stans, sed in honorante, honorabilitatemque Dei quæ est quid intrinsecum Deo, licet connotativum extrinseci, nemo à Deo auferre potest. Cum autem jus Dei sit potestas intrinseca, inauferibilis erit. Tum quia. Si mihi revelatione non constaret, Deum incarnari posse & mori, deberet dicere illum non posse mori: quia Deum mori, est quid Majestate illius minus, nec habeo rationem demonstrativam, rem ita posse se habere: Ergo, cum revelatione non constet, Deum injuriari propriè, asserendum id non erit, quia etiam injuriari, videtur esse Majestate illius minus, fierique injuriatum, est minorari, & ignobilitari. Tum quia. Si nihil obstat, jus Dei in res creatas debet poni proportionatum suo principio immediato & radici, sicut inductio ostendit in aliis, fundatis in sua radice, urgetque hæc ratio, quia ea, quæ in se aliquid radicat, solet radicare in bonum suum, adeoque, ad sui proportionem, cum radix ideo ponatur, ut se in perfecto statu

contineat: nihil autem perficitur, nisi sibi proportionatis, radix autem juris divini, est vel Aseitas, vel ratio essentiarum perfectissimarum, in ratione essentiarum, quæ ratio trahit secum inamissibilitatem, quam vel ipsa ratio radicis postulat. Si autem radix trahit inamissibilitatem, trahet & dominium Dei, accomodans se suæ radici.

Addo. Habet quidem Deus jus, ut exigit ne peccetur, sed non jus quod amittere potest, & si in creatis esset etiam jus inamissibile, non esset etiam per injuriam læsibile. Unde, quando aliquis redimit apud prædonem vitam, offertque divitias non invitatus, si insuper haberet potestatem expeditam utendi illis sui divitiis, non dando illas si vellet, & si jus in divitiis, inamissibile haberet, non injuriaretur verè. Ergo, nec Deus injuriabitur verè. Tum quia. Si injuriaretur Deus, maxime injuriaretur affectu quo vellet creatura injuriare Deum: maxima enim est injuria, volitio expressa injuriæ. Sed etiam tunc non injuriaretur Deus, quia ex præciso affectu injuriæ Dei, non sequitur injuriari Deum. Quod universaliter in hoc resolvitur: quia si affectui desit aliquid, ne intraspeciem, quam affectat, ponatur, non erit affectus illius speciei: sic, si affectet creatura amare Deum theandricè, non amabit hoc ipso, quia deerit principium ponens actiones in specie theandricarum, nempe persona increata, idque non solum contingit in actionibus bonis, quæ debent, sicut perfectæ, esse ex integra causa; sed etiam in actionibus peccaminosis. Unde, si quis velit peccare omni peccato possibili, non peccabit omni peccato possibili: quia deerit repræsentatio explicita illarum specierum peccati, fundans rationes voliti, deerit autem etiam in præsentia, cum habetur voluntas juris divini auferendi, deerit, inquam, auferibilitas juris.

DIFFICULTAS III.

Solutio Objectionum Communiorum.

OBJECT 1. Lugo de Incarnatione d. 3. n. 55. Habet Deus supremum dominium, ex quo oritur in illo jus prælationis circa omnia nostra opera, quibus, si uti velimus contra Dei jus, committimus injuriam, sicut si servus exigente Domino ejus operam, nolit illam reddere.

RESPONDETUR. Jus non stare in prælatione, posito quod staret; quia non esset jus prælationis auferibile à Deo, non esset jus subiectum injuriæ: haberet enim se ita post injuriam, utpote in auferibile, sicut se habuit ante injuriam, ante autem injuriam, non erat injuria. Alia est ratio servi, quia aufert invito Domino jus in re, quod ipsum in Domino creato est auferibile, nec conjungitur in creatura potestati expeditæ utendi re, prout voluerit.

INSTAT

R. P.
H. M. LOD
la. H.owski
Tom 3. et 4.
D. VI
6